

Zware thema's in een sfeervol festival

CULTUUR

Sara van der Kooi – 22:33, 7 augustus 2017

▲ '(Not) My paradise' © RV

RECENSIE 'Bouvelard' in Den Bosch weet vervreemding met een gevoel van thuis zijn te combineren.

Istvan is weg, maar hij komt terug, ik weet het zeker.' De oude vrouw brijst van woede. Nooit zal ze zich uit haar kleine, smoezelige appartement laten zetten, waar moet haar zoon anders naartoe als hij weer naar huis komt? De ambtenaar die langskomt met het bevel tot uithuiszetting, voelt met haar mee maar kan niets

betekenen: de onbetaalde rekeningen hebben zich te ver opgestapeld. Wie niet betaalt, heeft geen rechten. Maar de vrouw blijkt van Roma-afkomst te zijn, wat het leven in Hongarije op zich al enorm bemoeilijkt.

Plots verdwijnt het projectiescherm en kijken we recht in de gefilmde scène

De theatervoorstelling 'Imitation of life' van de Hongaarse theater- en filmmaker Kornél Mundruczó, de openingsvoorstelling van Theaterfestival Boulevard, lijkt op het eerste gezicht een documentaire. Op een groot scherm zien we het gesprek tussen de ambtenaar en de boze, ontdane vrouw. Ze vertelt over haar geschiedenis, hoe ze als Roma al van kinds af met de nek aangekeken en beschimpt wordt. Hoe ze als jong meisje in een washok werd afgesopt met insecticide. Plots verdwijnt het projectiescherm en kijken we recht in de gefilmde scène. Het is slechts het begin van deze grimmige voorstelling vol magisch hyperrealisme, waarin het beeld steeds (letterlijk) kantelt. Geleidelijk aan wordt de schets van de complexe levens die rondom dit armoedige flatje in Boedapest bewegen, gedetailleerder en naargeestiger. Het is niet prettig of feestelijk, maar esthetisch en inhoudelijk wel de perfecte opening van Theaterfestival Boulevard in 2017, waarin je thuis voelen en het vreemde verwelkomen centrale thema's zijn.

'Imitation of Life' © RV

Overbodig

Daarbinnen past ook '(Not) My Paradise' van de Vlaams-Iraanse theatermaakster Sachli Gholamalizad. Deze voorstelling bestaat nog veel meer uit filmmateriaal, ditmaal een echte documentaire die Gholamalizad maakte over het stuk grond aan de Iraanse kust dat haar grootvader zich ooit toeëigende en dat sindsdien haar over diverse continenten verspreide familie samenbindt. Het eigendom van de grond en de vervallen gebouwen (ooit een bruisende nachtclub waar danseressen met hun heupen zwierden en mannen opium rookten) wordt betwist: hoe verdeel je zo'n lap 'niemandland' eerlijk? Gholamalizad filmde haar ooms, tante en oma in hun eigen huis, dicht op de huid en het is fascinerend te zien hoe ieder van hen zijn eigen geschiedenis en eigen waarheid beleeft en verwoordt. De performance die zijzelf er nog omheen legt, is wat overbodig. Alles zit immers al (onuitgesproken) in de filmbeelden vervat.

Overbodig is ook 'De Helden' van de gelauwerde Vlaamse theatermaker en

schrijver Josse de Pauw en componist Dominique Pauwels. Hierin vertelt een oude man als in een stream of consciousness over een jong meisje dat voor zijn ogen verdronk. Over de gevoelens van verbondenheid en schuld die dit oproept. Over zijn poging tot verwerken, in het reine te komen met het meisje. De man (door Josse de Pauw zelf gespeeld) beweegt langs bandrecorders, versterkers en een gerobotiseerde lawaai-trompet die af en toe de gelaagde, sferische composities van Pauwels woest doorbreekt. 'De Helden' is vooral muzikaal interessant. De tekst zit te vol met herhalingen die heden en verleden nogal simplistisch aan elkaar knopen. De Pauws amechtig ademen, zijn lijzige stem en vermoeide voorkomen, maken dat de innerlijke strijd van de man eerder afstoot dan ontroert.

Tekst loopt door onder de afbeelding

© kurt van der elst | kvde.be

'De Helden' © © kurt van der elst | kvde.be

Gelukkig is het Bossche theaterfestival enorm veelzijdig en zijn lang niet alle voorstellingen rond zware thema's te scharen. In het festivalhart heerst een lekker losse sfeer, vergelijkbaar met theaterfestival De Parade, met interessante, vrolijke en verrassende tentiesvoorstellingen. Het vele (inhoudelijk en kwalitatief

en verrassende tonjesversterkingen. Het vele (aankleedelijk en kwantitatief hoogstaande) jeugdtheater zorgt ook voor een frisse toets in de programmering. Zoals in de (wederom Vlaamse) voorstelling 'Chasse Patate' (8+) van Studio Orka. In de sterk vervallen, langzaam in het moeras wegzinkende friettent annex café De Sportvriend proberen broer en zus Alice en Jules te overleven. Zij bestiert de zaak en houdt onderwijl met haar blote handen het huis recht, hij leeft buiten tussen de dieren en komt om de haverklap met een prooi aanzetten. Zij is wanhopig op zoek naar troost en liefde, hij heeft (bijna) niemand nodig. Het verdriet over de dood van hun jongere broertje verbindt hen en zorgt voor frictie. Vaste gast Daan, een schoolmeester die ernstig gepest wordt door zijn leerlingen en collega's, brengt wat troost maar verzinkt zelf bijna in zijn eigen moeras. Wielrenster Ulrike haalt het broze evenwicht van deze drie mensen volledig overhoop. 'Chasse Patate' is ongelooflijk vindingrijk, grof, liefdevol, brutaal, vies en hilarisch. Een verfrissend cadeautje voor de met zware thema's verzadigde festivalganger.

www.festivalboulevard.nl

3-13 augustus 2017 ★★★★★☆

Trouw.nl is vernieuwd. Vanaf nu is onbeperkte toegang tot Trouw.nl alleen voor (proef)abonnees.

UITGELICHT | NET BINNEN

Rotterdam plaatst obstakels in drukke uitgaansstraten

Het is erop of eronder voor Rutte-II

DEMOCRATIE

Jonge ondernemers en politici: schiet op met schone energiewinning

GROEN

Thierry Baudet is meer dan een parodie

Jos van Rey: 'U weet hoe dat gaat hè, met succes. Dan gaat je hoofd eraf.'

Kruiningse dominee reed rond met spionage-kastje

RELIGIE EN FILOSOFIE

OVER ONS

ABONNEREN

AUTEURSRECHT

PRIVACY

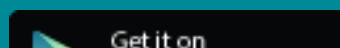
KLANTENSERVICE

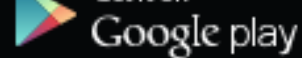
deVerdieping
Trouw

Volg ons

Trouw Apps

© 2017 de Persgroep Nederland B.V.

Alle rechten voorbehouden

De Persgroep Nederland is onder andere uitgever van
het [AD](#), [de Volkskrant](#), [het Parool](#) en [Trouw](#)